

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **A. N.**, zast. Mgr. Hanou Konečnou, advokátkou se sídlem Kounicova 681/10, 602 00 Brno, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, 602 00 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 7. 2016, č.j. KRPB-159445-16/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce Mgr. Hany Konečné, advokátky, se sídlem Kounicova 681/10, 602 00 Brno se určuje částkou 8.228 Kč, která je splatná z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku na bankovní účet č. 8900232487/2600, variabilní symbol 8042016, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto o jeho zajištění ve smyslu ust. § 129 odst. 1 ve spojení s ust. § 129 odst. 3 zákona č 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. ode dne

3. 7. 2016 do dne 3. 8. 2016, a to za účelem jeho předání do příslušného členského státu Evropské unie („EU“) podle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států („Nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II.

Napadené rozhodnutí:

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná odkázala na ust. § 129 odst. 1 a 3 zákon o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince je policie oprávněna na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, zajistit za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu EU.

Při rozhodování o zajištění žalovaná vycházela z následujících skutkových okolností. Žalobce byl zadržen na území ČR dne 2. 7. 2016 ve 23:55 hod., kdy byl kontrolován při pobytové kontrole v mezinárodním vlaku EN 406 CHOPIN jedoucí ve směru z Rakouska do Německa na trase Vídeň-Berlín stojícím v železniční stanici Břeclav hlídkou Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie. Žalobce neměl u sebe žádný platný cestovní doklad opatřený vízem nebo povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému EURODAC bylo po jeho zajištění potvrzeno, že jeho otisky prstů se shodují se záznamem ID č. HU1330023881125 z Maďarska. Z toho žalovaná dovodila, že žalobce je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v členském státě EU, a to v Maďarsku, a proto jsou zde důvody pro zahájení Dublinského řízení. V rámci správního řízení o uložení povinnosti k opuštění území žalobce uvedl, že z odešel proto, že se dostal kvůli pozemkům do sporu s ostatními obyvateli vesnice, bylo mu vyhrožováno smrtí, proto prodal dům a odešel do Iránu, dále Turecka a poté člnem se přepravil na ostrov Kos. Po určité době odešel do Makedonie, Srbska a nakonec do Maďarska, kde ho kontrolovala policie a odvedla ho do tábora. V táboře pobyl osm dní, pak odjel do Budapešti, kde si koupil jízdenku do Berlína a nastoupil do vlaku a odjel směr Německo. Po cestě ve vlaku ho kontrolovala policie, která ho dovedla na místo, kde probíhá správní řízení o povinnosti opustit území České republiky. Jeho konečným cílem bylo Německo. V Maďarsku podepsal nějaké dokumenty, nevěděl ale, zda se jednalo o žádost o azyl. V ČR neměl úmysl zůstat.

Z uvedeného je zřejmé, že žalobce dne 3. 7. 2016 vstoupil a pobýval na území ČR bez víza a oprávnění k pobytu a dle zjištění je veden jako žadatel o přiznání mezinárodní ochrany v Maďarsku, tzn., že byl povinen zdržovat se na území Maďarska do doby, než bude rozhodnuto o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná poukázala, na čl. 28 Dublinského nařízení a uvedla, že v daném případě existuje nebezpečí útěku žalobce, neboť tento je žadatelem o mezinárodní ochranu v Maďarsku, na jehož území měl setrvat až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce vstoupil tak na území EU nelegálně, bez cestovního dokladu a bez víza a bez

těchto dokladů měl v úmyslu cestovat dále do Německa. Svým jednáním prokázal, že v úsilí o dosažení svého cíle nemá zábrany porušovat právní předpisy, upravující vstup a pobyt cizinců na území státu EU, přičemž v jeho jednání nedával záruku, že bude dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Tím je dáno i nebezpečí útěku žalobce.

Žalovaná zkoumala rovněž možnosti uložení mírnějších opatření, zejména zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území podle ust. § 123 b) zákona o pobytu cizinců, nicméně shledala, že by mírnější donucovací opatření nebyla účinná a uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123 b) zákona o pobytu cizinců by bylo z hlediska jednání žalobce nedostačující, a to zejména po zhodnocení popsaného skutkového stavu. V rámci rozhodování o zajištění se žalovaná rovněž zabývala tím, zdali je předání žalobce potenciálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. K tomu žalovaná uvedla, že žalobce přicestoval do ČR, kde nemá nikoho, kdo by za něj mohl uhradit finanční částku nebo složit finanční záruku. Cílem jeho cesty je Německo, kde má bratrance. Úmyslně tak opustil Českou republiku, která mu nabídla ochranu, a pokračoval ve své nelegální cestě od Německa. Jmenovaný je v produktivním věku, je zdravotně v pořádku. Z výše uvedených důvodů proto jeho zajištěním a umístěním do zařízení nedojde k porušení práv na jeho rodinný či soukromý život, a toto zajištění není nepřiměřené vzhledem k okolnostem případu. Jak bylo zjištěno a uvedeno, je s ním vedeno řízení o udělení azylu v Maďarsku, jedná se o stát vedený jako bezpečná země, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků. Žalovaná proto předání žalobce považovala za možné. Rovněž vyhodnotila dobu zajištění, přičemž při zohlednění lhůt stanovených v čl. 28 nařízení Dublin 3 a lhůty podle ust. §27 odst. 3 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, stanovila dobu zajištění v délce 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Přitom má žalovaná za to, že tato lhůta je v souladu s relevantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudkem č. j. 7 Azs 11/2015-32.

III. Žalobní body:

V žalobě ze dne 25. 7. 2016 doplněné podáním ze dne 5. 8. 2016, žalobce namítl bezúčelnost zajištění a nepřípustnost zajištění. Uvedl, že byl zajištěn za účelem předání do Maďarska, aniž by se žalovaná zabývala aktuální situací týkající se akceptování žadatelů o azyl Maďarskem. V této souvislosti citoval z rozsudku NSS ze dne 6. 5. 2015 č. j. 10 Azs 256/2015. Konstatoval, že Maďarsko v současnosti nepřijímá žádné žadatele o azyl, kteří mají být předáni podle Dublinského nařízení, toto opatření je důsledkem rozhodnutí maďarské vlády a je realizováno ode dne 15. 6. 2016. Dle jeho názoru je žalovaná s touto situací seznámena, neboť správním orgánem, který je o situaci zpravován Ministerstvem vnitra provádějícím Dublinské řízení. Namítl, že Maďarsko není schopné zabezpečit žádný průběh azylového řízení a v maďarském azylovém řízení jsou dány systematické nedostatky, které činí vydání do Maďarska za účelem azylového řízení nepřípustným. Z tohoto důvodu je pak nepřípustné i samotné zajištění, pokud jeho účelem má být právě předání zajištěné osoby do Maďarska.

V případě Maďarska dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, které skutečně existují. Azylová úprava byla zpřísněná, byly vybodovány hraniční zóny, v nichž jsou prováděna azylová řízení. Smyslem zákonné úpravy bylo většinu azylových řízení zastavit s odkazem na to, že žadatelé o mezinárodní ochranu přišli do Maďarska přes Srbsko, a tudíž údajně mohli o mezinárodní ochranu požádat v Srbsku, které Maďarsko pokládá za bezpečnou třetí zemi. Dále se zabýval vývojem maďarského přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu v době náporu migrační vlny, postavením Srbska jako údajné bezpečné třetí země, problematickým řízením o žádosti o mezinárodní ochranu v Maďarsku, nepřipustností předání do Maďarska v judikatuře českých soudů a v neposlední řadě i judikaturou Evropského soudního dvora a Evropského soudu o lidská práva, taktéž judikaturou německých správních soudů. Na základě uvedeného pak dospěl k závěru, že tvrzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska z těchto důvodů nelze uvažovat. Žalobce proto navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované:

Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 11. 8. 2016 uvedla, že uplatněnými žalobními námitkami jsou:

1. bezúčelnost zajištění,
2. nepřipustnost zajištění.

K námitce ad 1) uvedla, že jí není známo, že by Ministerstvo vnitra České republiky (dále též „MV ČR“), vydalo k dnešnímu dni oficiální stanovisko upravující postup Policie ČR v souvislosti se zajišťováním osob dle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců na území České republiky, u níž je zjištěna shoda otisků prstů v systému EURODAC pořízených a vložených do tohoto systému v rámci řízení o mezinárodní ochraně vedeného s takovými osobami v Maďarské republice, a to v souvislosti s namítanou neakceptací všech žádostí o zpětné přijetí maďarskou stranou, podaných v rámci řízení dle Dublinského nařízení Českou republikou.

Rovněž tak z informací shromážděných žalovanou v rámci vlastní úřední činnosti rozhodně nevyplývá, že by Maďarsko v současné době nepřijímalo zpět žádné žadatele o azyl tak, jak namítá žalobce. Na počátku měsíce srpna 2016 obdržela žalovaná v několika případech informace z MVČR, že toto obdrželo implicitní souhlasy maďarské strany se žádostmi o zpětné přijetí osob zajištěných Českou republikou, za účelem jejich předání dle Dublinského nařízení do Maďarska, přičemž se jedná o osoby zajištěné žalovanou na počátku měsíce července 2016.

Ve vztahu k námitce ad 2) poukázala na judikaturu Krajského soudu Brno sice rozsudek ze dne 7. 6. 2016, č. j. 33 A 65/2016-50, rozsudek ze dne 12. 5. 2016, č. j.

32 A 17/2016, jejíž podstatnou část citovala. Žalovaná vyslovila přesvědčení, že osobám navráceným v rámci Dublinského řízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. Dále i skutečnost, že si Národní soud vyžádal po Evropském soudním dvoru rozhodnutí o předběžné otázce (rozsudek Evropského soudního dvora ve věci C-695/15 PPU Shiraz Baig Mirza v. Bevándorlási és Állampolgársági Hitaval ze dne 17. 3. 2016) dokládá, že maďarský právní systém chrání práva žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v míře odpovídající požadavkům demokratického právního státu. Žalovanému není známo, že by bylo doposud v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněno např. v případě Řecka a Itálie.

V daném případě využila žalovaná svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. K tomuto postupu je oprávněna tak, jak uvádí i Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011 č. j. 7 As 79/2010-150. Žalovaná je povinna se zabývat otázkou, zda je přemístění žadatele do členského státu, který byl určen jako příslušný v souladu s čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V této souvislosti žalovaná poukázala a citovala části z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016 č. j. 32 A 29/2016-30 a rozsudku ze dne 2. 6. 2016, č. j. 33 A 63/2016. Žalovaná dále upozornila na to, že bylo-li by Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské nebo ponižující zacházení, stěží by patřilo mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému tzv. „relokací“ migranty z Itálie a Řecka, kdy podle těchto kvót připadla povinnost Maďarsku převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem navrhla žalovaná, aby žaloba byla v plném rozsahu zamítnuta.

V.

Právní posouzení:

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s.ř.s.“) a ve smyslu ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám navrhl a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle I. dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Mezi stranami není sporný skutkový stav, který je dokumentován ve správním spisu žalovaného, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici, a z něhož vycházel. Všechny žalobní námitky v zásadě míří k posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí, a to i ve vazbě na zachování základních lidských práv žalobce, který je podle jeho názoru zajištěním za účelem předání do Maďarska dotčen.

Krajský soud v první řadě uvádí, že při posouzení věci vycházel z právní úpravy obsažené v nařízení Dublin III a relevantních ustanovení zákona o pobytu cizinců, jakož relevantní judikatury. Právní úprava zajišťování cizinců doznala s účinností zákona č. 314/2015 Sb. určitých změn, které však nezakládají ve všech ohledech nový právní stav. Podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření za účelem vycestování, policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropské unie*³⁷⁾; *policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky*. Podle ustanovení § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění platí, že *[n]elze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné*. V ustanovení § 129 téhož zákona jsou nově definována zákonná kritéria pro zajištění cizince, která byla dříve dovozována obdobně správní a soudní aplikační praxí. Podle tohoto ustanovení platí, že policie rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud *cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo sousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin platí, že *„není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.“* V první řadě krajský soud zdůrazňuje, že ani krajskému soudu není známo žádné rozhodnutí orgánů EU, které by jednoznačně konstatovalo, že v Maďarsku existují systematické nedostatky podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Zdejší soud dále k věci uvádí, že primárně má být otázka systematických nedostatků hodnocena v řízení

o přemístění cizince, eventuálně v řízení o zastavení azylového řízení pro nepřipustnost žádosti. Teprve sekundárně se přenáší povinnost reflektovat tento problém i na zajišťující správní orgán, což ho ovšem v souladu s relevantní judikaturou nezbavuje povinnosti učinit součástí rozhodnutí o zajištění přezkoumatelnou úvahu o tom, zda v příslušném členském státě systematické nedostatky neexistují. K tomu lze podpůrně odkázat i na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2013, č. j. 7 As 79/2010-105, www.nssoud.cz, které potvrzuje, že posouzení příslušnosti členského státu podle dublinských kritérií přísluší ministerstvu vnitra jako správnímu orgánu vedoucímu dublinské řízení. Jelikož však v řízení o zajištění cizince není prostor k provádění dokazování či dalších procesních úkonů, je naprosto zřejmé, že deklarace systematických nedostatků ve vztahu k určitému členskému státu EU může připadat v úvahu pouze tam, kde je z okolností nutně známých zajišťujícímu orgánu jednoznačné, že dotyčný cizinec nemůže být v souladu s cíli nařízení Dublin III zajištěn za účelem předání do tohoto členského státu, protože takové předání by bylo v rozporu s lidskoprávními standardy sdílenými všemi členskými státy EU.

Krajský soud tedy dovozuje, že primární účel čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení je realizace ochrany cizince před hrozbou mučení a nelidského zacházení, která by vznikla tím, že cizinec bude přemístěn do státu, kde tato hrozba existuje. V řízení o zajištění však má tato argumentace pouze podpůrný charakter ve vztahu k účelu zajištění, a krajský soud se plně ztotožňuje se žalovanou, že není jejím prvořadým úkolem zabývat se studiem právních řádů členských států EU a zkoumat podrobně, jakým způsobem fungují azylové procedury v těchto zemích. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek SDEU ve věci C – 695/15 PPU Shiraz Baig Mirza ze dne 17. 3. 2016, podle něhož není překážkou předání cizince, pokud členský stát provádějící přemístění není informován o právních předpisech příslušného členského státu. Lze tak usuzovat, že hodnocení systematických nedostatků v příslušném členském státě musí vyplývat z okolností jednoznačně zřejmých, oficiálně stvrzených aplikační praxí příslušných orgánů EU.

Žalobce popsal v žalobě vývoj maďarského přístupu k žadatelům o mezinárodní ochranu od podzimu r. 2015, podle názoru zdejšího soudu z nich však nelze dovozovat nic o aktuálních tvrzených systematických nedostacích v maďarském azylovém systému. Z toho se vymyká pouze zpráva ECRE „Prevention of Dublin Transfers to Hungary“ z ledna 2016 a zpráva UNHCR z května 2016, které jsou ve vztahu k současné situaci v Maďarsku relativně aktuální. I kdyby však takové nedostatky citovaných zpráv skutečně existovaly, krajský soud konzistentně zastává názor, že klíčové místo pro zohlednění těchto skutečností je v řízení o udělení mezinárodní ochrany, anebo v řízení o přemístění (předání) cizince podle příslušných ustanovení Dublinského nařízení, nikoliv však v řízení o zajištění cizince. Samotné zajištění cizince nemá za následek porušení zásady non-refoulement.

Krajský soud dále k věci uvádí, že statistické údaje dokumentující zatížení maďarského azylového systému v r. 2015, lze jen těžko vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015).

Soud rovněž odkazuje na rozhodnutí SDEU ve věci C-695/15, o předběžné otázce Debreceni Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ze dne 17. 3. 2016 (dostupný na <http://curia.europa.eu/>). Předmětem sporu bylo posouzení možnosti vrácení žadatele o mezinárodní ochranu členským státem do třetí bezpečné země poté, co byl do tohoto členského státu přijat zpět na základě výsledku dublinského řízení. Pro účely předmětného řízení před krajským soudem je pak podstatné, že SDEU (který se v zásadě ztotožnil s názorem prezentovaným generální advokátkou Juliane Kokott) nikterak nezpochybnil možnost vrácení žadatele o mezinárodní ochranu Maďarskem do jiného státu, který považuje za bezpečnou zemi (v daném případě Srbsko). V této souvislosti SDEU konstatoval, že „[v]zhledem k tomu, že příslušný členský stát není v rámci postupu přijetí žadatele zpět povinen informovat členský stát, který žadatele přemísťuje, o své platné právní úpravě, která stanoví domněnku nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu v případě žadatele, který přišel na jeho území z bezpečné třetí země, která je definována podle uvedené právní úpravy, nejsou tím, že tyto informace nebyly sděleny, dotčena práva žadatele. Žadatel má kromě toho ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu v příslušném členském státě právo na podání účinného opravného prostředku podle článku 46 směrnice 2013/32 k soudu tohoto členského státu, které mu umožňuje napadnout podle jeho individuální situace na základě článku 38 či článku 39 této směrnice rozhodnutí, které se opírá o vnitrostátní právní předpisy vymezující bezpečné třetí země.“ Krajský soud je tedy přesvědčen, že připouští-li maďarská právní úprava potenciální vrácení žadatelů o mezinárodní ochranu do Srbska, jakožto bezpečné země, není tato skutečnost sama o sobě na závalu. Takový závěr ostatně nevyplývá ani ze stanoviska generální advokátky, v němž tato pouze vyzdvihla, že kvalifikace Srbska jako bezpečné třetí země obsažená ve vnitrostátním zákoně nemůže zprostit soud, kterému byla věc předložena, provést vlastní posouzení, že s osobou bude v dotyčné třetí zemi (v daném případě v Srbsku) zacházeno podle zásad vyjádřených v čl. 38 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/13/EU ze dne 26. června 2013. Překážku předání by snad bylo možno spatřovat tehdy, pokud by maďarská právní úprava nezakotvovala účinný opravný prostředek proti předání cizince do země, již Maďarsko považuje za bezpečnou třetí zemi ve smyslu čl. 38 směrnice 2013/13/EU. To však žalobce žádným způsobem neprokazuje, přičemž naopak sám připouští, že proti rozhodnutí Maďarska o žádosti o udělení mezinárodní ochrany lze brojít za použití opravných prostředků. Krátké lhůty pro podání těchto opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, pak mohou samy o sobě jen stěží založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádná ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456). Žalobce sám uváděl, že nesprávná praxe správních orgánů týkající se nepřijatelnosti azylových žádostí byla korigována správními soudy, které vyžadovaly meritorní přezkoumání žádosti.

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobci osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému jim hrozí zásah do jejich základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ust. § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

S ohledem na to, co bylo žalovanou uvedeno lze tedy konstatovat, že osobám navráceným v rámci Dublinského nařízení do Maďarska jsou poskytnuty standardní podmínky azylového řízení, a to v souladu s Úmluvou a předpisy komunitárního práva. V daném případě bylo prokázáno, že žalobce je veden v evidenci žadatelů o mezinárodní ochranu EURODAC pod č. HU 1330023881125 jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany v Maďarsku. Ze správního spisu bylo zjištěno, že z Pákistánu odešel z důvodu konfliktu ohledně pozemků s ostatními obyvateli vesnice, kdy mu bylo vyhrožováno smrtí. Prodal proto dům a odešel v červnu 2015 pěšky do Iránu, přišel do Teheránu, kde se zdržel asi dva týdny, poté odešel pěšky do Turecka. V Turecku byl asi deset dnů, potom na člunu se přeplavil na ostrov Kos, následně na pevninu, kde odjel do města Maraton, pak odešel do Makedonie. Za pomoci převaděče přešel Řecko-Makedonskou hranici, odjel k srbské hranici, kterou přešel, poté autobusem jel na maďarské hranice, které s převaděčem překročil. V Maďarsku byl kontrolován policií, tato ho odvedla do tábora, kde setrval 8 dní. Potom se asi týden zdržoval v Budapešti, kde si také koupil jízdenku do Berlína, nastoupil do vlaku směrem na Německo, kde však jej kontrolovala policie na území ČR. Neměl u sebe žádný platný cestovní doklad opatřený vízem nebo povolením, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území České republiky, předložil pouze jízdenku rakouských drah č. 7221332203 z Vídně Hauptbahnhof do Berlína HBF. Vzhledem k tomu, že nebyl identifikován žádným cestovním dokladem, byl dne 3.7.2016 v 00:45 hod. zajištěn a eskortován na Policii České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, územní odbor Břeclav, pracoviště v bývalé škole v Břeclavi k provedení dalších úkonů. Je svobodný, bezdětný, v Maďarsku musel podepsat nějaké dokumenty, pravděpodobně se jednalo o žádost o azyl. Česká republika je tranzitní stát, cílem jeho cesty bylo Německo, kde chtěl požádat o azyl a najít si práci. Na území ČR nemá žádné trvale žijící příbuzné. Svým jednáním prokázal, že nemá zábrany porušovat právní předpisy, jak evropského, tak vnitrostátního práva, že využije jakékoliv možnosti, aby zemi kde požádal o azyl, opustil. Návrat do Maďarska odmítl. Tím, že v České republice nemá v úmyslu dlouhodobě zůstat lze mít reálně za to, že v případě jeho nezajištění by dokončil svůj úmysl, se kterým přicestoval, a to další cesta dále do Evropy. V daném případě tedy existuje vážné nebezpečí jeho útěku. Výkladem kritérií odůvodňujících vážné nebezpečí

útěku se ve své rozhodovací praxi opakovaně věnoval Nejvyšší správní soud, a to např. v rozsudku ze dne 10. 6. 2016 č. j. 2 Azs 49/2015-48, v rozsudku ze dne 4. 12. 2014 č. j. 9 Azs 199/2014 či v rozsudku ze dne 24.09.2015 č. j. 10 Azs 122/2015-88, dostupné na www.nssoud.cz. Postup žalované, je tak zcela v souladu s citovanou judikaturou. Při posuzování věci vzala žalovaná správně do úvahy, že žalobce vstoupil na území ČR bez potřebných oprávnění.

Podle ust. § 129 odst. 4 věty druhé zákona o pobytu cizinců platí, že „za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území“. Krajský soud uvádí, že citované ustanovení je třeba vykládat tak, že za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec „pobýval na území neoprávněně“, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo se pokusil o útěk, anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo pokud je takovýto úmysl zjevný z jeho jednání. Tyto podmínky byly podle názoru krajského soudu v předmětné věci naplněny, neboť úmysl žalobce pokračovat dále do Německa je zcela zjevný, jak z jeho jednání, tak i z jeho výpovědi ve správním řízení o uložení povinnosti opustit území. Proto se krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalované, obsaženými v napadeném rozhodnutí.

Pokud žalobce poukázal na cizí judikaturu správních soudů, pak nutno konstatovat, že tato pro rozhodnutí českých soudů není závazná.

Krajský soud si je vědom toho, že aby mohlo být zajištění realizováno, musí směřovat k legitimnímu cíli, z čehož pak lze dovodit, že již ve fázi rozhodování o zajištění je nezbytné do jisté míry posuzovat též potencialitu předání cizince do dotčeného členského státu. Přesto však nelze dle názoru krajského soudu na správní orgány rozhodující o zajištění cizince klást v tomto směru totožné požadavky jako na správní orgány rozhodující v řízení dublinském, neboť až v tomto řízení je dán prostor pro důkladné posouzení otázky přípustnosti předání cizince z hlediska případné rozpornosti se závazky ČR na poli práva evropského a mezinárodního, zejména ochrany základních lidských práv. Tímto krajský soud nenaznačuje, že by snad správní orgány rozhodující o zajištění měly na hodnocení otázky potenciality předání (a tedy i existence účelu zajištění) zcela rezignovat, je však přesvědčen, že ve stádiu zajištění cizince není nutné vyžadovat při posuzování potenciality předání cizince do držení tak vysokého standardu jako je tomu v průběhu řízení dublinského. Zajištění cizince tak bude vyloučeno zejména tehdy, je-li a priori zřejmé, že cíl, jehož má být dosaženo je nedovolený, či že takového cíle nelze dosáhnout-např. pokud by byly transfery do dotčeného členského státu zcela zastaveny nebo pokud by bylo ze strany EU či na úrovni vnitrostátních ústředních orgánů státní správy vydáno stanovisko k nepředávání cizinců do dotčeného členského státu. V ostatních případech je však třeba vycházet z domněnky, že azylová procedura ve všech členských státech EU splňuje veškeré na ni

kladené požadavky a nevykazuje systematické nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Existence takových zřejmých důvodů, v jejímž důsledku by bylo zajištění žalobce za účelem jeho případného předání do Maďarska zapovězeno však v posuzovaném případě nebyla dána a dle přesvědčení krajského soudu se ji nepodařilo žalobci osvědčit ani v předmětném soudním řízení. Přitom nelze říci ani tolik, že by existence systematických nedostatků v Maďarsku měla být žalované známa z její úřední činnosti, neboť navzdory tomu, co tvrdí žalobce, systematické nedostatky nebyly dosud v případě Maďarska jednoznačně oficiálně ani ze strany orgánů ČR ani orgánů EU deklarovány, a na tuto problematiku existuje v současné době množství protichůdných názorů, o čemž svědčí i jistá nejednotnost dosavadní rozhodovací praxe správních soudů. Žalované, jak uvedeno v jejím písemném vyjádření, není známo, že by bylo v rámci struktur EU učiněno jednoznačné rozhodnutí o tom, aby se členské státy zdržely transferů žadatelů o mezinárodní ochranu do Maďarska tak, jak tomu bylo v minulosti učiněné v případě Řecka a Itálie. V souladu se stanoviskem vyplývajícím z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 as 79/2010-150 www.nssoud.cz žalovaná správně využila svého zákonného oprávnění a žalobce zajistila, aby tím vytvořila podmínky pro realizaci jeho případného předání do země, která bude nakonec shledána, a to během řízení, k němuž není sama věcně příslušnou, příslušnou k řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu. V této souvislosti je přílehavá i citovaná judikatura žalovanou sice rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 1. 6. 2016, č. j. 32 a 29/2016-33, rozsudek téhož soudu ze dne 2. 6. 2016, sp. zn. 33 A 63/2016.

A ohledem na výše uvedené dnes bylo krajskému soudu než žalobu jako nedůvodnou zamítnout, neboť na základě nastoleného právního režimu nedošlo v projednávané věci ze strany žalované k pochybení po stránce skutkové i právní.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V posuzované věci nebyl žalobce úspěšný, a proto právo na náhradu nákladů řízení bylo možno přiznat žalované. Jelikož však nebylo zjištěno, že by v souvislosti s tímto řízením žalované náklady vnikly a žalovaná je ani nepožadovala, rozhodl soud tak, že právo na náhradu řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Žalobci ustanovil soud zástupce advokáta, a tudíž dle ust. § 35 odst. 8 s.ř.s., hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a příprava, sepsání žaloby) dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písmeno d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) citované vyhlášky po 3100 Kč za jeden úkon, částku k úhradě hotových výdajů za dva úkony právní služby dle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon. Jelikož zástupce žalobce je plátcem DPH, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň, tj. 21 %. Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 8.228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím

vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. srpna 2016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová